

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.30/2022/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. év június hó 21. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s é t:

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 3.B.1283/2019/62. számú ítéletét Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. szeptember 28. napján kihirdetett 3.B.1283/2019/62. számú ítéletével Terhelt1 I. r. vádlottat a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (5) bekezdés b) pontjának II. fordulata szerint minősülő közvetett tettesként elkövetett költségvetési csalás büntette, és a Btk. 345. §-ába ütköző közvetett tettesként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre, és 500 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg, és annak végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette, továbbá – végrehajtásának elrendelése esetén – rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében 1.000 forintban állapította meg, és rendelkezett az így kiszabott 500.000 forint, pénzbüntetés meg nem fizetése esetére szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[2] Terhelt2 II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (5) bekezdés b) pontjának II. fordulata szerint minősülő bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében, és a Btk. 345. §-ába ütköző bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében. Ezért, a törvényszék Terhelt2 II.r. vádlottat halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre, és 500 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg, és annak végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette, továbbá – végrehajtásának elrendelése esetén – rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. A pénzbüntetés egy napi tételének

összegét Terhelt2 II.r. vádlott tekintetében 1.000 forintban állapította meg, és rendelkezett az így kiszabott 500.000 forint, pénzbüntetés meg nem fizetése esetére szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[3] Ezenkívül rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[4] A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész mindkét vádlott terhére, súlyosítás végett, a velük szemben kiszabott szabadságvesztés tartamának felemelése, és a szabadságvesztés büntetés végrehajtása felfüggesztésének mellőzése, valamint közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása végett, továbbá vagyonek Kobzás elrendelése érdekében jelentett be fellebbezést, míg Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlottak és védőjük, elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése végett fellebbeztek.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.921/2021/5. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést részbeni módosítással tartotta fenn, egyebekben a vádlotti, és védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Kiemelte, hogy a bejelentett ügyészi fellebbezést a büntetés súlyosítására vonatkozóan fenntartja, viszont a vádlottakkal szembeni vagyonek Kobzást elrendelését célzó részében nem tartja fenn.

[6] A bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyészi álláspont szerint a felülbírálat teljes körű. Álláspontja szerint, a törvényszék a perrendi szabályokat betartva folytatta le az eljárását, hatályon kívül helyezésre okot adó relatív, vagy feltétlen hatályú eljárási szabályt nem vétett. Kiemelte, hogy a törvényszék valamennyi bizonyítékot értékelési körébe vonva állapította meg a tényállást, mely tényállás mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól.

[7] Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, és helytállóan rögzítette, mérlegelése során a megállapított tényekből okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére. Az egyes bizonyítékok tartalmát összevetve vizsgálta, és indokolási kötelezettségének eleget téve idézte a terhelti védekezések, a tanúvallomások, szakértői vélemények lényegét, és egyéb okirati bizonyítékokat. Ezen túlmenően ismertette az ügyben jelentőséggel bíró jogszabályi háttérrel.

[8] Az ügyész szerint a bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is törvényes. Az elkövetői alakzat tekintetében a vádirati minősítéstől mindkét vádlott esetében megalapozottan tért el, az erre vonatkozó jogi okfejtése is helytálló.

[9] A védőnek a perbeszédében, az üzletszerű elkövetésre vonatkozóan előadott okfejtésével nem értett egyet. E körben utalt rá, hogy a kialakult, következetesen ítélkezési gyakorlat szerint a külön-külön elkövetett magatartásokat az egységesen meghatározott eredmény foglalja a bűncselekmény egységébe, továbbá, hogy az ilyen részcselekmények alapját képezhetik a több ugyanolyan bűncselekmény megállapításának, az üzletszerű elkövetés fogalmában.

[10] Megjegyezte, hogy a védői felvetéssel szemben az elsőbírói érvelés helyes a tekintetben is, mely szerint az elkövetési érték meghatározása során a cég2 által megvalósított beszerzések, és az ehhez kapcsolódó kiadások ÁFA tartalma, miért nem volt érvényesíthető.

[11] Álláspontja szerint tévedett azonban a törvényszék a vádlottak büntetéseinek kiszabásakor. Ugyanis a jelentős időmúlás ellenére a törvényszék által kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés súlytalan, különös tekintettel az okozott vagyoni hátrány kimagaslóan magas összegére, és a kiszabható, irányadó középértékre. Álláspontja szerint a végrehajtandó szabadságvesztések mellett közügyektől eltiltásuk is szükséges. Véleménye szerint a törvényszék túlzott méltányosságot gyakorolt, mikor mindkét vádlott esetében, a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontja szerinti, úgynevezett enyhítő szakasz alkalmazásával a szabadságvesztés tartamát 2 évben határozta meg.

[12] Utalt még rá, hogy az elsőfokú bíróság által a pénzbüntetés kiszabására mindkét vádlottal szemben törvényesen került sor, melynek napi tétel száma megfelelően igazodik az elkövetett cselekmények tárgyi súlyához, az eltúlzottnak nem tekinthető, az egy napi tétel összege pedig mindkét vádlott esetében törvényi minimumban került meghatározásra.

[13] Kitért még arra, hogy bár a törvényszék helytállóan – idézve a Btk. 74. § (1)-(3) bekezdéseiben foglaltakat – megalapozottan döntött arról, hogy jelen esetben vagyonelkobzás alkalmazásnak nem volt helye, ugyanakkor annak jogi indoklása kiegészítésre szorul. Ugyanis a cég2 időközben a felszámolását követően jogutód nélkül megszűnt (ahogyan az ítéleti tényállás utolsó két bekezdése is helytállóan rögzíti), így vele szemben vagyonelkobzásnak nincs törvényi lehetősége.

[14] Az egyéb rendelkezések törvényesek, így egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[15] Az I.r. és II.r. vádlottak védője fellebbezésének írásbeli indoklásában a korábban bejelentett fellebbezését, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése iránti fellebbezéssel egészítette ki. Ekként elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, másodlagosan az ítélet megváltoztatását, harmadlagosan enyhítésre tett indítványt.

[16] Fellebbezésében lényegében megismételte a perbeszédében elhangzottakat, azt azzal kiegészítve, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget, vagy csak részben tett eleget az alábbi körülmények, bizonyítékok tekintetében. Hangsúlyozta, hogy véleménye szerint az elkövetési értéket a gazdasági társaságok esetén egy olyan homogén rendszerben kell vizsgálni, ahol ugyanolyan fontos az értékesítés, és a beszerzés is. Ezen logika mentén pedig a költségvetésnek klasszikus értelemben csupán akkor keletkezik vagyoni hátránya, ha az adott társaság eltitkolja az áfáját, ekkor ugyanis az általa kibocsátott számlákat a befogadók levonásba helyezték. Hivatkozott még az Áfa törvény 82. § (1) bekezdésében foglaltakra, a 119. § (1) bekezdésére, 120. §-ára, és 138. §-ára. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, mikor az adóhiányt az adólevonási jog teljes figyelmen kívül hagyásával állapította meg.

[17] A jövedéki adószakértői véleménnyel összefüggésben hiányolta, hogy az nem tartalmazza, hogy milyen dokumentumokat használt fel szakvéleménye elkészítéséhez. Hangsúlyozta, hogy mindkét vádlott, és a tárgyaláson kihallgatott tanú tanú egyezően számolt be arról, hogy a társaság működésével kapcsolatban milyen költségek merültek fel, mellyel szintén nem számolt a szakértő.

[18] tanú2 írásbeli tanúvallomásával kapcsolatban megjegyezte, hogy álláspontja szerint a Be. 170. § (1) bekezdés c) pontja alapján az bizonyítási eszközként nem használható fel, az utóbbi időben ugyanis súlyosan italozó életmódjából, és megrendült fizikai állapotából adódóan, tőle értékelhető vallomás nem volt várható.

[19] Kiemelte, hogy a törvényszék Terhelt2 II.r. vádlott cselekvőségére is helytelen következtetést vont le, ugyanis önmagában az, hogy a társaság bevallása az email címéről érkezett az adóhatósághoz, még nem bizonyítja, hogy bármilyen hozzáférése, rálátása lett volna a cég ügyeire.

[20] Az üzletszerű minősítés kapcsán szintén a perbeszédében foglaltakat ismételte meg írásbeli fellebbezésében. Hivatkozott a 2010. 60. számú Bírósági Határozatban foglaltakra, mely szerint az adócsalásnál az ugyanazon adónemre több bevallási időszakon keresztül megvalósított elkövetési magatartások vonhatók a folytatólagosság egységébe, és kizárólag ennek megállapítása eredményezheti az adócsökkentések összegének egybefoglalását. Utalt a Kúria 37. számú véleményére is, melynek értelmében kizárólag akkor állhatna meg az üzletszerűség, amennyiben az egymással korábban anyagi halmazatban álló cselekmények közül legalább kettőt megvalósítana az elkövető. Hangsúlyozta, hogy véleménye szerint az elsőfokú bíróság ítélete az üzletszerűség tekintetében nem tartalmaz jogi levezetést.

[21] Álláspontja szerint ugyanígy adós maradt a törvényszék, a védelem által indítványozott előzetes mentesítés kérdéskörében. E körben hangsúlyozta, hogy Terhelt2 II.r. vádlott a jelenleg is olyan pénzügyi tevékenységet végez, melyhez elengedhetetlen a tiszta erkölcsi bizonyítvány.

[22] Harmadlagos indítványa, a büntetés enyhítését célozva utal rá, hogy az elkövetés óta eltelt már 10 éve, így a tisztességes eljárás követelményét sérti a pertartam, melyet a Római Egyezmény 6. cikkelyének, és az Alaptörvény XXVIII. cikkének megfelelően mindenképpen meg kell jelennie a büntetésben is. Ezenkívül mindkét védelem törvénytisztelő életmódot folytat, kiskorú gyermekikről gondokodnak, köztisztviselőként álló személyek. Hivatkozott még I.r. vádlott tartós, súlyos betegségére, mely enyhítő körülmények álláspontja szerint, az elsőfokú bíróság által nem kellő nyomatékkal került értékelésre.

[23] A kétirányú fellebbezések eredményre nem vezettek, azok nem alaposak.

[24] A bejelentett perorvoslatok folytán eljárva az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását a Be. 590. § (1)-(2) bekezdése alapján teljes körűen – a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül – vizsgálta felül. Így vizsgálta a perrendi szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését, a büntetés kiszabását, valamint a járulékos rendelkezések törvényességét és az indokolás helyességét.

[25] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat törvényesen szerezte be, ennek megfelelően törvényes volt a szakértői bizonyítása is. Az elsőfokú bíróság az ügyészség által a vádiratban felajánlott bizonyítást lefolytatta, továbbá a védelem bizonyítási indítványainak is adott helyt, a bizonyítási eljárás során részletesen megvizsgálta a bizonyítandó tényeket és megfelelően ellenőrizte a vádlottak nyilatkozatait, védekezését.

[26] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének teljesítése után a rendelkezésére álló bizonyítási anyagot az észszerű gondolkodás szabályai szerint értékelte és mérlegelte.

[27] Az elsőfokú bíróság az okirati és a személyi bizonyítékok logikus mérlegelő tevékenységével hiánytalan tényállást állapított meg, amely a másodfokú eljárásban is irányadó volt, és az elsőfokú ítélet felülbírálatának az alapját képezte.

[28] A tényállás kapcsán az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlott, mint a cég2 tényleges irányítói, 2012. január 1. és 2013. június 30. napja között a cég által ténylegesen teljesített belföldi termékeket értékesítettek, mely alapján a számlákat kiállították, azonban a bevallási-, és ekként az adófizetési kötelezettségüknek csak részben (2012. I. negyedévben 906.000 forintban) tettek eleget. Ezzel a cég2 a bevételei után teljesítendő általános forgalmi adó fizetési kötelezettségének elmulasztásával 86.959.543 forint összegű vagyoni hátrányt okoztak az állami költségvetésnek.

[29] A vádlottak a cég2 tényleges működését nem vitatták, védekezésük szerint azonban a társaság működéséért, kizárólag annak ügyvezetője, tanú2 felelt (elsőfokú ítélet [20-22] bekezdései). Az elsőfokú bíróság meggyőző, és kifejezetten logikus indokát adta, hogy miért vetette el azt, hogy tanú2 valóságos ügyvezetője volt a cég2-nek és miért állapította meg azt, hogy a társaság mögött valójában a vádlottak álltak (elsőfokú ítélet 33. és 34. oldalának [45-51] bekezdései). E körben jegyzi meg az ítéltábla, hogy a törvényszék helyesen döntött, mikor a nehéz anyagi körülmények között élő tanú2 tanú részére, kérelmére, a tanú tárgyaláson történő kihallgatása helyett, a Be. 181. § (1) bekezdése alapján engedélyezte részére az írásbeli tanúvallomást. Az elsőfokú bíróság törvényesen biztosította a kérdés lehetőségét is, melyre azonban a felektől kérdések nem érkeztek. Ezen, valóban szűkszavú,

vallomását is megfelelően értékelte a törvényszék (elsőfokú ítélet 29. oldalának [26] bekezdése). A védői fellebbezésben írtakkal összefüggésben az ítéltábla szükségesnek tartja kiemelni, hogy a tanúval kapcsolatban nem merült fel testi, vagy szellemi betegsége, fogyatékossága. Másrészt ezt mindig az adott, konkrét ügyben kell megítélni, hogy a tanú képes-e a valóságot tükröző vallomást tenni, vagy ebben fogyatékossága akadályozza-e. A tanú azonban az első gyanúsított kihallgatásától kezdve következetesen vallotta, hogy a cég2 ügyvezetőségét a vádlottak felkérésére, szívességi alapon, valós cégalapítási szándék nélkül vállalta el. Az elsőfokú bíróság kellő indokát adta, hogy a kétségtelenül aluliskolázott, rossz szociális helyzetben élő tanú2 tanúnak erre miért nem volt sem lehetősége, sem megfelelő rutinja, mely érveket mindenben osztott az ítéltábla is. Mindezt pedig az, hogy a II.r. vádlott nevét tartalmazó email címről az I.r. vádlott neve alatt érkeztek be az adóhatósághoz, utólagosan az adóbevallások, tovább erősített. A fentiekén túl a vizsgálat alá vont számlák írásszakértői vizsgálata is I.r. és II.r. vádlott kézeredetének sajátosságait mutatták.

[30] Az elsőfokú bíróság tanú6 – könyvelő –, és a cég2-vel üzleti kapcsolatban álló cégek ügyvezetőinek, és alkalmazottainak a nyomozás során tett tanúkenti vallomásuk felolvasásával tette a bizonyítás anyagává (elsőfokú ítélet 30. oldal [32-33] bekezdései).

[31] A törvényszék mindezekén túl, a cégnyilvántartás irataira, az adóbevallásokra, a bankszámlák forgalmi adataira és azok tartalmára, az adóhatósági jegyzőkönyvekre az adóigazgatási eljárás adataira, valamint a további okirati és a személyi bizonyítékokra alapította és helyes mérlegeléssel állapította meg. Az elsőfokú bíróság e tekintetben is a személyi bizonyítási anyag összevetése, a revízió megállapításai, az adózási adatok, áfa bevallások, adóhatóság tájékoztatása, bankszámla forgalmi adatok, cégnyilvántartási adatok és számlaforgalmi adatok logikus egyenként is értékelt és együttes összevetésével állapította meg a tényállást.

[32] Az ítéltábla megállapította, hogy a megalapozott tényállás alapjául szolgáló bizonyítékok rendelkezésre álltak, azokat az elsőfokú bíróság megvizsgálta és rendkívül részletesen értékelte, bizonyíték értékelő tevékenysége során logikai hibát nem ejtett.

[33] A cég2 számláival kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyes ténymegállapításokat tett. Helyesen értékelte e körben szakértől jövedéki adószakértő írásban előterjesztett, majd a tárgyaláson kiegészített szakvéleményét (39. számú tárgyalási jegyzőkönyv), mikor a lefoglalt számlák alapján prudensen megállapította, hogy mely cégek, mely értékben fogadtak be a cég2-től számlákat, korrigálva az esetlegesen elírásokat, és egyes cégek dupla szerepeltetését. Szintén törvényesen döntött arról a törvényszék, mikor a Be. 6. § bekezdése alapján, utalva a Be. 422. § (1) bekezdés b) pontjára, kizárólag a vád tárgyává tett, az ügyészi végindítványban számszakilag pontosított adatokat (számlákat) tette a történeti tényállása részévé.

[34] A törvényszék meggyőző indokát adta annak is, hogy a védői perbeszédben elhangzottakkal szemben, az elkövetési érték meghatározásánál miért nem lehetett figyelembe

venni a cég általi beszerzéseket, tehát, hogy az Áfa levonási jog miért nem volt érvényesíthető. Helyesen emelte ki, hogy a szakvélemény is utalt arra, hogy a társaságnak a fizetendő Áfa bevallása kötelezettség, míg a levonható Áfa érvényesítése jog (elsőfokú ítélet 35. oldalának [54-57]. bekezdései).

[35] Az irányadó tényállásból tehát az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére. Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy költségvetési csalás, és hamis magánokirat felhasználása a helyes jogi minősítés.

[36] Helyes jogi álláspontot fejtett ki a törvényszék a vádlottak által elkövetett elkövetési alakzatokkal kapcsolatban is. Ekként, hogy Terhelt1 I.r. vádlott, mint a cég2 50% üzletrésszel rendelkező tulajdonosa, tanú2 felhasználva, közvetett tettesként, míg Terhelt2 II.r. vádlott, mint a cégben üzletrésszel nem rendelkező, de számlát kiállító személy, mint bűnsegéd követte el a bűncselekményeket. Adós maradt azonban a jogszabályhelyek rögzítésével, melyet az ítéltábla szükségesnek tart feltüntetni. Ekként a Btk. 13. § (2) bekezdés értelmében közvetett tettes az, aki a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását e cselekményért tévedésben levő személy felhasználásával valósítja meg. Továbbá a Btk. 14. § (2) bekezdése alapján bűnsegéd az, aki bűncselekmény elkövetéséhez másnak szándékosan segítséget nyújt.

[37] Osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak az üzletszerű elkövetésre vonatkozó utalását, és annak megállapíthatóságát a vádlottak terhére, annak jogi okfejtése azonban ugyancsak elmaradt az elsőfokú ítéletben, így azt az ítéltábla pótolja. A Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontja alapján üzletszerűen követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik. A következetes bírói gyakorlat szerint az egy adónemre több adómegállapítási időszakon keresztül megvalósított elkövetési magatartások is az üzletszerűségbe vonhatók, ha annak valamennyi feltételei – rendszeres haszonszerzésre törekvés – megállapítható. Az azonos tényállásban szereplő különböző elkövetési magatartások egymással bár nincsenek releváns kapcsolatban, mégis lényegében azonos időszakot átölelve valósulnak meg. Ilyenkor az egyes magatartások az egységesen meghatározott eredmény foglalja össze a bűncselekmény egységébe. Ekként pedig a bűncselekmény megállapítását eredményező részselekmények alapját képezhetik a „több ugyanolyan bűncselekmény” megállapításának az üzletszerűség fogalmában.

[38] A büntetés kiszabási tényezők és a reális belső arányosság szem előtt tartásával vizsgálta meg a másodfokú bíróság a büntetés kiszabását érintő fellebbezéseket.

[39] Az elsőfokú bíróság a BK. 56. véleményben foglaltaknak megfelelően vizsgálta, és hiánytalanul felsorolta, a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket.

[40] Mindkét vádlott esetében enyhítő körülményként értékelte az eljárás elhúzódását, amely a vádlottak terhére nem róható okból következett be.

[41] Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, mikor kiemelt figyelmet jelentő időmúlásra figyelemmel, indokoltnak látta mindkét vádlott vonatkozásában az enyhítő szakasz alkalmazását.

[42] Mindkét vádlott esetében az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyához, és alkalmas a büntetési célok elérésére is. A büntetlen előéletű vádlottakkal szemben a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése is indokolt, és annak tartamával is egyetértett az ítéltábla.

[43] A szabadságvesztés jogszabályhelyét helyesen jelölte meg a törvényszék, melyet a másodfokú bíróság annyiban egészít ki, hogy e büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját, továbbá a Btk. 34. §-át és a Btk. 35. § (1) bekezdését is.

[44] A szabadságvesztés büntetés börtön fokozatának meghatározása, továbbá annak végrehajtása esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[45] Az Alkotmánybíróság a 8/2015. (IV. 17.) AB határozata szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról ítéletében rendelkezzen.

[46] Az ítélezési gyakorlat szerint az előzetes bírósági mentesítésre való érdemesség megítélésénél az elkövető személyiségét, az életvitelét, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és annak indítóokát összevetve kell értékelni (BJD 9986).

[47] A Kúria az EBH 2018. B.13. számú határozatában ezzel kapcsolatban rögzítette, hogy az érdemesség szempontjából a bűncselekmény jellegén, a büntetés mértékén túlmenően, alapvetően a vádlott személyének jövőbeni társadalomra veszélyessége mérlegelendő, vagyis azt szükséges eldönteni, hogy a kiszabott büntetés mellett a társadalom védelme igényli-e a személyre háruló, a büntetett előlethez fűződő hátrányos következményeket is.

[48] Mindezen szempontokat figyelembe véve az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt I.r., II.r. vádlott terhére megállapított bűncselekmények típusa és hosszabb időtartamot magában foglaló elkövetése a személyükben rejlő kockázatot mutatja, így nem érdemesek az előzetes mentesítésre.

[49] Az elsőfokú bíróság által kiszabott pénzbüntetés alkalmazása is törvénynek megfelelő, e büntetés törvényhelyeként az ítéltábla a Btk. 33. § (1) bekezdés d) pontját is feltünteti. Továbbá azzal, hogy a Btk. 33. § (3) bekezdése biztosít lehetőséget a szabadságvesztés, és pénzbüntetés egymás melletti alkalmazásához. Az elsőfokú ítéletben meghatározott napi tételek száma arányban áll a vádlottak személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel, míg az egy napi tétel összege igazodik az iratok alapján megállapítható vagyoni helyzetükhöz. Elmulasztotta azonban annak mértékére történő utalást, a Btk. 50. § (3) bekezdésének rögzítésével. A meg nem fizetése esetén történő átváltoztatására vonatkozó előírás a törvénynek megfelelő, azonban annak jogszabályhelyének feltüntetésével az elsőfokú bíróság szintén adós maradt, így azt az ítéltábla e helyütt pótolja, a Btk. 51. § (1) és (2) bekezdéseinek megjelölésével.

[50] A cég2-t időközben a cégnyilvántartásból törlték és mivel a társaság jogutód nélkül szűnt meg (elsőfokú ítélet 27. oldalának [17] bekezdése), ezért vele szemben vagyoneklobzásnak nincs helye, figyelemmel a Btk. 74. § (2) bekezdésének második mondatára (BH2013.292.).

[51] A törvényszék az eljárás alatt lefoglalt bűnjelekről, és a bűnügyi költségről törvényesen rendelkezett.

[52] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése alapján megtartott tanácsülésen a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2022. év június hó 21. napján

Dr. Rédei Géza s.k., a tanács elnöke

Dr. Kertész Andrea s.k., előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k., bíró

A Fővárosi Törvényszék 3.B.1283/2021/15. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.30/2022/8. számú végzése által 2022. év június hó 21. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. év június hó 21. napján

Dr. Rédei Géza s.k., a tanács elnöke